

[Henry Christensen.]

opsparing i fonde bliver neutral i henseende til erhvervsudviklingen, og at den især kommer det hårdt betrængte obligationsmarked til hjælp. Den indvending, man hyppigst vil møde over for alle de nævnte muligheder, er, at det vil gå ud over stigningstakten i forbruget, men er det ret beset en indvending? Er der nogen anden vej til øget opsparing, hvis det ikke skal ske gennem fortsat gældsætning i udlandet, og er det netop ikke et af formålene at undgå denne udvej?

Lige så vigtigt er det, at statens udgiftsniveau i den kommende tid fastholdes inden for en ramme, der bedre end hidtil modsvarer en samfundsøkonomisk balance. Derfor må hver eneste udgiftslov og bevilling nøje vurderes og prioriteres, og vi opfordrer regeringen til med energi at sætte ind på en effektivisering og rationalisering af den offentlige administration.

Jeg vil endvidere opfordre til, at dette hensyn kommer til at veje tungt ved den videre udbygning af kommunalreformen, og et andet afgørende hensyn må være, at linjen i den påbegyndte retfærdigere byrdefordeling videreføres. Det tredje hensyn, gennemførelsen af en egentlig decentralisering, altså en styrkelse af kommunernes selvstyre og overflytning af opgaver fra stat til kommune, må fastholdes i det videre arbejde.

I den udvikling, vort samfund er inde i, vil uddannelsespolitikken fortsat komme til at indtage en central plads. Jeg vil ud over den bebudede indsats for tilvejebringelse af de fysiske rammer for uddannelsen specielt takke for regeringens bebudelse af en lov om universiteternes styrelse, som efter venstres opfattelse længe har været tiltrængt i et moderne og demokratisk samfund. I spørgsmålet om menneskers muligheder spiller uddannelsen den store rolle; det gør det dernæst også, at fagskranker og organisationer ikke hindrer mennesker i at udnytte deres muligheder og evner. Det gør for det tredje de fastlagte vilkår på de forskellige områder.

Jeg vil gerne takke statsministeren for den positive formulering af landbrugspolitikken, der har fundet sted i åbningstalen, og hvis videreførelse vil stå som en af dette folketingsårs store opgaver.

En af de andre store opgaver, som folketinget kommer til at tage hul på, er socialreformen. Vi venter nu på den første kommissionsbetænkning, der naturligt bør komme til at give grundlag for en mere principiel debat her i tinget, men jeg skal ikke lægge skjul på, at venstre nu i adskillige år målbevidst har arbejdet for en reform, der betyder en samling af det spredte trykkeheds-system, vi igennem årene har udbygget. Vi mener også, at en sådan samling netop bør ske på basis af de nye storkommuner, som nu skabes. Formålene med reformen er bl. a. for det første en forenkling af hele administrationsområdet, for det andet en effektivisering af hjælpen og derudover en effektivisering af den lange afstand mellem registrerende, indstillende og behandlende myndighed fjernes, og for det tredje et trykkeheds-system, der er til rådighed for hele befolkningen efter ensartede kriterier, og hvor de sociale hensyn er de afgørende. Jeg håber ikke, at fordomme, selv om man kan have sine tvivl derom en gang imellem, kommer til at hindre et positivt socialdemokratisk medarbejderskab her.

Hvad specielt det socialdemokratiske argument om demokratiets livskraft i dagens danske sygekassesystem angår, har jeg naturligvis stor respekt for det, men jeg har ærlig talt svært ved at forstå, at netop socialdemokratiet kan stille det op som særlig demokratisk eftertragtelssværdigt over for det langt livligere demokrati, der foregår omkring kommunestyret her i landet.

Lad mig samtidig spørge, efter hvilke demokratiske principper der arbejdes, når sygekassernes ledelse uden at spørge deres medlemmer udskriver et tvangskontingent på 50 øre pr. medlem til bekæmpelse af det reformforslag, som den nedsatte socialreformkommission er i færd med at arbejde med, et tvangskontingent, der jo også udskrives på folkepensionister og lønarbejdere, som loven har tvunget til at være medlem af sygekasserne. Det er svært at se den virkelig demokratiske indstilling, der ligger bag.

Akademikerkonflikten har nu løbet i 3 uger. Jeg tror, vi alle beklager, at vigtige undervisnings- og forskningsopgaver forsvømmes, og at mange unge uforskyldt rammes, men regeringen har efter venstres mening ingen muligheder haft for at accep-